

πνον. . . Οι κλειστοί της ώραῖοι ὀφθαλμοί, τὰ χαλαρωμένα νεύρα της, ἡ ὠχρά της ὄψις, οἱ ἀρμονικοὶ χαρακτῆρες της, ἢ εἰς ἰσορροπίαν εὐρισκομένη καρδιά της μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ πᾶν ἀνήγγελε τὴν ἐντέλειαν τῆς κρίσεως καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς ζωῆς. . .

Ὁ πατὴρ της ἐνόμισε τοῦτο θαῦμα, καὶ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἱατροῦ.

— Προσμένετε· τῷ εἶπεν ὁ φίλος μου, εἰς σὲ μένει τώρα ὡς ἀποτελειώσης τὸ ἔργον μου.

Ἡ Ἐθρεσία ἐπρόφερεν δνείρευομένη λόγους, τοὺς ὁποίους ἠκούομεν σιωπῶντες.

— Εἶσαι σὺ Ῥεναίε; Δὲν εἰσέρχουσαι. . . ὁ πατὴρ μου θὰ σ' ἐδίωκε! Μοῦ ἐπῆρε τὰ ῥόδα σου, φερετέ με ἄλλα, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ φραγμαῦ. . . Θὰ ὑποφέρωμεν ἀμφοτέροι, Ῥεναίε, θὰ ἀποθάνωμεν ἀμφοτέροι. . . Προπάντων φύλαξε τὸ μουσικόν, ὅπερ με ὠρκίσθης. . . Ἄς μᾶς νομιῶσιν ἐμὲ ὡς τρελλήν, καὶ σὲ ὡς κλέπτην, μᾶλλον παρὰ νὰ εἶπω εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι σ' ἐδῶσα πεντακῶσια σκούδα διὰ τὴν ἀγοράτης ἀντικαταστάτην. Μολοντί τὰ χρήματα ταῦτα ἀνήκουσιν ἐντελῶς εἰς ἐμὲ, ὁ πατὴρ μου θὰ με κατηράτο καὶ θὰ ἐπροτίμα μυρίους θανάτους. . . χαίρειτε! σὲ ἔσωσα πάντοτε ἀπὸ τὴν νεοσυλληξίαν. . .

Ἠγέρθημεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαγωγικὴν ἀνακάλυψιν, θεωροῦντες ἀλλήλους διὰ μέσου ἀρθῶνων δακρύων. . . Ὁ γέρον Ὁδρὺς αὐτὸς, μετὰ τινα φρικτῶδη κίνησιν, ἐστράφη τὴν κεφαλὴν καὶ ἀψῆς πάλιν ἑαυτὸν νὰ πῆσῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης. . . εὐρέθη δὲ πλησίον τοῦ Ῥεναίου, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ὀνομάσει υἱόν του, καὶ ὅστις, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς καὶ τὴν τῆς κόρης.

— Δοκίμῳ, εἶπε ξενάζων ὁ γέρον, ἐνόμων τὰς χεῖρας, ἐκ σημείου τινος ἐπιτακτικῶ τοῦ ἱατροῦ, νυμφεύσου τὴν λοιπὸν, ἀφοῦ θὰ τὴν σώσῃ τοῦτο, καὶ ἀφοῦ ἔλαβες ἤδη τὴν προῖκ ἅ τῆς.

Ἦτο δύσκολον νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰς ἀνάγκας των. Ἄλλὰ τί ἐμελετῶν Βεράρδον καὶ τὴν Ἐθρεσίαν; Ἐπαυελθοῦσα εἰς ἑαυτήν, ἢ νεανὶς εἶδε τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῆς τοῦ Ῥεναίου· δὲν ἦτο τοῦτο ἀρκετὸς πλοῦτος δι' αὐτήν;

— Ἴδου ἐντούτοις τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μηχανῶν ἀνέκραξεν ὁ δόκτωρ χαμογελῶν· εἰς σὲ ἤδη, Ῥεναίε ἀπόκειται νὰ π' ἀντικαταστήσῃς με ῥόδα, καὶ εἶμαι βέλαιος ὅτι δὲν θὰ τὴν βλάψῃσι πλέον.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

H. H.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

NEON ETOS.

Ἰαννουάριος 1851.

Εἰς μίτην αἱ ἐράσμιαι καὶ χαρίεσαι ἀνάγνωστριαί μας ζητοῦσι τὰς πρώτας ἐμπνεύσεις τῆς Μούσῃς τῶν Ἐργῶν καὶ Ἡμερῶν. Ἦν ἄλλοτε αὕτη ἀηδὸνος λαλιστέρα, ἦν νεαρὰ, ὑπόπτερος· αἶθη ἰάσμων καὶ ῥόδων ἔστερον τὴν ἔκλιθῃν κόμην της· Ὡς κόρη τις

φιλοπαίγμων, ἀθῶα καὶ φιλόδελως ἔστρεχεν ἄφροντις εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἐκάθητο παρὰ τοὺς ῥύακας, ἐδίωκε τὸ οὐράνιον τόξον ἐπὶ τῶν λόφων, τὴν χελιδῶνα ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ γεωργοῦ καὶ τὴν χρουσαλίδα εἰς τοὺς ἀνθῶνας, καὶ ἄνθη διαβρογα ἔτι ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς δρόσου συλλέγουσα, ἐκόμζεν αὐτὰ καὶ ἐβρίπτειν ἀφειδῆς καὶ ἰλαρὰ εἰς τοὺς πόδας πάσης εὐαισθητοῦ καὶ φιλοκάλου ἀναγνωστρίας.

Ἄλλὰ τίς θεῶν, λέγομεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο, μετέβαλλεν αὐτὴν τοσοῦτον; Ὅχι βέλαια ὁ Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός, ἀλλ' ὁ υἱός τῆς θεᾶς Πλήξεως, τῆς πλεόν φονικῆς πάντων καὶ πασῶν τῶν Θεῶν. Τὴν ἀτιμόπλαστον Μούσαν τρομάζουσιν οἱ μορρασμοί, καὶ πολιτικοί, καὶ φιλολογικοὶ ὄντι, καὶ τὴν θανατόνει ἡ μονοτονία. Οἱ ἄβροτοὶ πόδες της θέλουν νὰ βαίνωσιν ἐπὶ ῥόδων καὶ ἰάσμων, καὶ μόνον ἄκανθαι, ἢ μᾶλλον ἄκανθοὶ ἐφύοντο ὑπ' αὐτοῦ· καὶ ἄκανθοὶ, διότι ῥόδα μὲν εἰσὶν αἱ γυναῖκες, ἄκανθαι δὲ. . . τὸ ἀποσιωπῶμεν.

Ὡ! καὶ πῶς, ἢ τάλαινα νὰ μὴ μαρανθῇ, πῶς νὰ μὴ ἐξανθῆσῃ, χρονία ἦδη ἐν μέσῳ ζωῆς κοινωνίας ξηρᾶς, ἀγόνου καὶ στείρας; Ἐν αὐτῇ γηράσκουσιν καὶ αὐτὰ τὰ ἀκμαιοτέρα ὄντα, γηράσκουσιν, οὐαί! καὶ αὐτὰ τὰ ὠραιώτερα καὶ νεαρώτερα πλάσματα εἰς χρόνον ζωῆς καὶ τοῦ ῥόδου βραχυτέρον!

Καὶ ἠθέλετε νὰ μείνῃ ἀγῆρωσ μία Μούσα, εἰς τόπος λύρας, ἐν πλάσμα φηναστικόν; . . .

Ἄλλ' ἰδοῦ μεγίστη δαίνονται ζωὴ καὶ κίνησις περὶ ἐμὲ· ἀκούω ἤχους ἀσμάτων, κρότους γελῶτων, χαρὰν βλέπω καὶ μειδιάματα εἰς τὰ πρόσωπα τῶν θνητῶν, ὧν ὁ διηγετικὸς γέλωσ πικρὸς μ' ἐφάνη πάντοτε καὶ βεβιασμένος, ὡς ὁ γέλωσ τοῦ Χάρωνος. Ὡ! οἱ ἄφρονες! ἐσρατίζουσι καὶ πάλιν τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου ἔτους, ἐσρατίζουσι τὴν ἀρχὴν νέων βασιάνων, νέων δεινῶν καὶ ταιλαιωριῶν, καὶ νέων δακρύων! Ἡ νεότης τὴν ἀνεπίτρεπτον ἀπόλειαν ἐνὸς ἄνθους ἐκ τοῦ ἀγλαοῦ, ἀλλ' ἐφημέρου στέμματός της πανηγυρίζει, καὶ τὸ γῆρας, ἐν προεῖτι βῆμα πρὸς τὸν τάφον. Πλὴν ὁ Χρόνος ἔχει συναδῶν τὸν ἀκούραστον καὶ ἀδυσώπητον θεριστὴν, τὸν Θάνατον. . . ὅστις θερίζει ἀδιακρίτως γῆρας, νεότητα, κάλλος, δυσμορφίαν. . .

Εἰς τοὺς κρότους ὁμως τούτους τῆς εὐθυμίας καὶ χαρᾶς ἐξεγείρεται ἡ προσφιλιὰ Μούσα, καὶ αὖτις τὴν νεότητά της ὡς ἱμάτιον περιβάλλεται.

Ῥίπτει κύκλῳ αὐτῆς βλέμμα περιχαρῆς, διότι ἐν ἡμέρᾳ τοιαύτῃ γενικῆς ἀγαλλιᾶσεως δὲν ἀρέσκειται νὰ θρηνηθῇ, ὡς τὸ πτηνὸν τῶν κοιμητηρίων, δὲν θέλει νὰ διαταράξῃ τὴν μίαν ταύτην χαρμόσυνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἡμέραν τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν οἱ μὲν μεγάλοι λησμονοῦσι τὰ μεγαλεῖά των, οἱ δὲ μικροὶ τὴν ταπεινότητά των, οἱ γέροντες τὰς ἀλγηδόνας των, οἱ πένητες τὴν πενεῖαν των. . . Μόνον οἱ τεθλιμμένοι καὶ ἀπαρηγόρητοι, οἱ ὀφρανοὶ καὶ οἱ ξένοι δὲν λησμονοῦσιν, ἀλλ' αἰσθάνονται πικροτέραν τὴν θλίψιν των, τὴν ὀφρανήαν των, τὴν ξενιτεῖαν των.

« Ὁ ξένος εἰς τὴν ξενιτιὰ ὡσὰν ποῦλὶ γυρίζει,

» Ὅσων βασιλικὸς ἀνθεὶ, μ' ἀλλήθεια δὲν μυρρίζει. »

ψάλλει τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ ὁ λαὸς εἰς τὴν ποιητικὴν καὶ ἐκφραστικὴν γλώσσαν του.

Τὴν ἀττικὴν λοιπὸν κοινωνίαν ἡ Μοῦσα βλέπει εἰσέτι χορεύουσαν, καὶ ὅτε ὀρχουμένη καὶ τὸ νέον ἔτος τὴν εὐρεν, ἀναγκάτως θά τὴν βλέπῃ χορεύουσαν καθ' ἑλὸν τὸν ἐνιαυτὸν!

Τὴν δὲ Βουλὴν καὶ Γερουσίαν, καὶ τὸ Ὑπουργεῖον εὐρίσκει διατελοῦντα ἐν ἄκρᾳ εἰρήνῃ, ἀγάπῃ καὶ εὐημερίᾳ, ὅπερ σημαίνει ὅτι θέλουσιν ὁμονοεῖ καὶ εὐημερεῖ μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλουσι διασπασθῆ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐπομένου νέου ἔτους, καθ' ἣν καὶ τὰ διεστώτα συμπλιούνται, ἔπεται, ὅτι θέλουν ὁμονοεῖ καὶ εὐημερεῖ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Καὶ πάλιν εἰς τοὺς κατ' οἶκον χοροὺς δὲν ἔλαβον μέρος οὔτε αἱ Βουλαί, οὔτε τὸ Ὑπουργεῖον. Ἄλλ' ἡ μὲν Βουλὴ ἀνεπαύθη ἐκ τῆς μεγάλης ταχυπορίας τῆς ἀποσκορακίσασα τοῦ περιβόλου τῆς ἐνόμουσιν ἢ παρανόμουσιν βουλευτάς, ἐκδικουμένη τὴν εἰσχώρησιν τῶν ἀμφιβόλων. Ἡ δὲ Γερουσία συζητεῖ σοβαρῶς τὰ ὑπ' ὄψιν τῆς σοβαρᾶ ἀντικείμενα.

Ἐντούτοις, οὔτε ἡ Ἀνω οὔτε ἡ Κάτω Βουλὴ μετέσχον τῶν ὑπουργικῶν συμποσίων, τὰ ὅποια περιχαρῶς ἀνηγγεῖλαμεν πάντοτε, ὡς τεκμήρια τῆς συμποσίας τῶν τριῶν Συνταγματικῶν Ἐξουσιῶν καὶ τῆς εὐπλοίας τοῦ πολιτικοῦ σκάφους μας.

Ἄδεν εἰμεθα ἀπόγονοι τῶν προπατόρων μας, τῶν μεγαλοπραγμάτων καὶ δαιμονίων ἐκείνων Ἑλλήνων; Διὰ τὴν μὴ μιμηθῶμεν αὐτοὺς κατὰ πάντα; Οἱ σοφοὶ αὐτῶν δὲν ἔλυον ἐν συμποσίοις καὶ πότοις τὰ δεινότερα φιλοσοφικὰ ζητήματα; Οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ αὐτῶν δὲν ἀνεπαύοντο εἰς τὰ τρίκλινα τῶν ἐπὶ τῶν δαφνῶν αὐτῶν, ἄἘς αὔριον τὰ σπουδαία ἀφίνοντες;

Χάρτι θεῖα, ἡ Ἑλλάς ἤδη, μετὰ τὸν μεγάλο κλύδονά της, μετὰ τὴν μεγάλην βουλευτικὴν πάλην, ἤσυχάζει ἀτάραχον ἤσυχίαν, περὶ μόνῃς τῆς προόδου της μεριμνῶσα.

Τὰ τελευταῖα ταῦτα λέγομεν σοβαρῶς καὶ σπουδαίως. Ἀπὸ τοῦ Συντάγματος ἡ Ἑλλάς, τῶνόντι, εἰς τὸ πείσμα τῶν ἐφημερίδων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, οὐδὲ καλῆτερον ἐδιδάκθη, οὐδ' εὐρέθη εἰς εὐαρεστοτέραν θέσιν, ἥτις ἠθέλην εἶναι καὶ κατὰ πάντα ζηλωτὴ, ἀν καὶ τὸ ταμεῖόν της ἠὐπάρει περισσότερον.

Ἄλλὰ τίς ἐστὶν ὁ πλούσιος; Ὁ ἐν τῷ ὀλίγῳ ἀναπνόμενος εἶναι σοφόν τι παλαιὸν ἀξίωμα, καὶ ἡ Ἑλλάς ἐν τῷ ὀλίγῳ τούτῳ ἀναπνομένη εἶναι, ἀν ἔχει ἢ πλουσιότερα, ἀλλ' ἀρκετὰ πλουσίᾳ ἐπικράτεια.

Εἰς τὰ πραγματικὰ εὐτυχήματα τῆς Ἑλλάδος ἔγχομεν ἤδη ἢ ἀναφέρωμεν καὶ τὴν μεγαλόδωρον προσφορὰν τοῦ Ἡπειρώτου Α. Ἀρτάκη, ἱατροῦ καὶ λογιου, ἀφιέρωντος 260 χιλιάδας περίπου δραχμῶν πρὸς τὴν ἐκ θεμελίων ἀνεγερσιν τοῦ Παρθεναγογείου τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐπιτροπείας. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐνεγράφη εἰς τὴν λαμπρὰν ἐκείνην καὶ ἀθάνατον χορίαν τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, Ζωτιμῶδω, Καπλανῶν, Ρι-

ζαρῶν, Βαρβακῶν, Ἰωνιδῶν, καὶ ἄλλων. Οὕτως, ἐνῷ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος περὶ τὰ μικρὰ ἐρίζομεν, καὶ μικροφιλοτιμούμεθα καὶ μικροφραδιστοῦρομεν, οἱ ἔξω ὁμογενεῖς δείκνυνται μεγαλοπράγμονες, καὶ μεγαλεπιβόλοι, τὴν κοινήν πατρίδα εὐεργετοῦντες, καὶ τοὶ μὴ τεττιγγοφόροι. Οἱ δὲ Ἑπτανήσιοι ὑποβάλλουσιν εἰς τὴν Συνέλευσίν των τὸ ἀθάνατον ψήρισμα περὶ τῆς ἐνώσεως των μετὰ τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος, καὶ διαλύεται ὑπὸ τῆς προτατιδος ἐξουσίας ἡ βουλή αὐτῶν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν τοῦτο τόλμημα!

Πλὴν ἐπανεθῶμεν εἰς τὸ προκείμενον, τοὺς χοροὺς, οἵτινες εἶχον μὲν διοικητὴ ἐσχάτως, ἔνεκα τῶν νηστησίμων ἡμερῶν, ἀλλ' οἵτινες μέλλουν νὰ ἐπαναληθῶσι, μεχριστὸν διαδεχθῆ αὐτοὺς τὸ θέατρον, ἡ μεγάλη αὕτη ἀπάντων ἤδη ἐνατχόλησις.

Κατὰ τοὺς χοροὺς τούτους ἡ αὕτη ἐπικρατεῖ πάντοτε εὐπρεπεία, ἡ αὕτη Ἑλληνικὴ ἀφέλεια καὶ χάρις, ἀν καὶ ἡ φουστανέλλα, ἡ δυστυχῆς φουστανέλλα, ἡ ἠρωικὴ αὕτη καὶ περικαλλῆς ἅμα ἐνδυμασία εἶναι σχεδὸν προγεγραμμένη. Τοιοῦτος ὁ ἀδυσώπητος εὐρωπαϊκὸς ἐξευγενισμὸς, δὲν παραδέχεται εἰς τὸν στροβιλισμὸν καὶ τὴν πόλκαρ τὰς σειομένας ἐκεῖνας πτυχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδύματος, πλασμένον διὰ μόνον τὸν πυρῆχιον χορὸν, τὸν Ἑλληνικόν, καὶ τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα.

Αἱ καλά κυρία καὶ τὰ ἀθῶα κοράσια, ὦ! κοσμίως καὶ ἀπλοῦστατα ἐνδύονται καὶ χαριέστατα συμπεριφέρονται. Δὲν φοροῦσι βεβαίως πολυτελεῖς ἐσθήτας, δὲν τὰς περικοσμοῦσιν ἀδάμαντες καὶ μαργαρίται· ὡς εἰς τὴν πολυτελεστάτην πόλιν τῶν Παρισίων, δὲν ἔρχονται οὗται εἰς τὰς συναναστροφὰς ἐνδεδυμένα τὸ ἄκρο· ἐκεῖνο μεταξοπίλον (velours), τὸ περικέντητον καὶ διάχρυσον, οὗ τὸ ἐν μέτρον τιμᾶται ἐκατὸν φράγκων! οὔτε τὸ ὑψασμα, τὸ ἀποκαλούμενον Ὁ λ υ μ π ι ἄς, πωλούμενον πρὸς 33 φράγκα τὸ μέτρον, χρῆζον δὲ φράγκα 750 διὰ μίαν ἐσθήτα, ἢ τὰ δλοκλήρως ἐκ δαντέλλας ἐνδύματα, ἀξιόνοτα ἔκαστον πλέον τῶν χιλίων δραχμῶν! Ἡ ἑλληνικὴ πολυτέλεια δὲν ὑπερβαίνει τὰς 400 ἢ τὸ πολὺ τὰς 500 δραχμάς. Ἄλλ' ἔχουσιν αἱ ἑλληνίδες πολυτέλειαν—τὴν ὠραιότητα καὶ χάριν, ἀντὶ δὲ ἀδαμάντων, τοὺς — μέγανος μέλανας ὀφθαλμούς των, ἀντὶ δὲ μαργαριτῶν τοὺς λευκοὺς ὡς τὰ κρίνα βραχιονιάς των, ὕψιστον δὲ τὸ θέλητρον αὐτῶν εἰς τὸν ἀθῶον παραδιδόμενον χορευτικὸν ἐνθουσιασμὸν. Κατὰ τὴν παναίσιον ἤδη προσεχῆ ἐπιστροφήν τοῦ Βασιλέως μας, ἄρχονται οἱ χοροὶ τῆς αὐλῆς, καὶ τότε ἂς προσθέσωσιν εἰς τὴν λάμπιν τῶν φυσικῶν χαρίτων των καὶ τὴν πρόσκηχτον λάμπιν τῶν ἀδαμάντων, τῶν σμαράγδων καὶ τῶν σαπφείρων.

Ἐν τούτοις, ἀν αἰφνης, ἐκ τοῦ τάφου της ἀνεγειρομένη, ἐπανήρχετο ἐν μέσῳ ἡμῶν ἡ ἐπί Περικλέους καὶ Κίμωνος ἀττικωτάτη ἐκείνη κοινωνία, ἀν προσεκαλεῖτο εἰς τὰς συναναστροφὰς μας ἡ πολυθέλητρος ἐκείνη διδάσκαλος τῶν φιλοσόφων Ἀσπασία, πόσον δὲν ἠθέλον χαροποιηθῆ, βλέποντες τοὺς ἀπογόνους των ἀξίους αὐτῶν μιμητάς, κατὰ τοῦτο τοῦλάχισον!

Διότι λίαν συνήθεις καὶ ἐν τιμῇ ἦσαν οἱ χοροὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, καὶ καθὰ λέγουσιν οἱ ἱστορικοὶ, οὐδ' αὐτοὺς δὲ Σωκράτης ἀπηξίωσε νὰ διδάσκηται εἰς τὸ γῆρας του τὸν χορὸν ἀπὸ τὴν εὐμορφον Ἀσπασίαν· ἐχόρευον

δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ τρομεροὶ δικάσται τοῦ Ἄρειου Πάγου, διότι τὰ μέλη τοῦ σοβαροῦ τούτου κριτηρίου ἔδεινον ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους ἵνα βίψωσιν τὴν ψῆφόν των εἰς τὴν κάλπην.

Ἐν ἄλλοις ἴσως εἴπωμεν πλείοτερα περὶ τῶν διαφόρων ἀρχαίων καὶ νεωτέρων χορῶν, ἤδη δὲ, ὡς περὶ τοῦ καταλληλοτέρου διὰ τὴν ἐποχὴν, ἀρκοῦμεθα νὰ εἴπωμεν περὶ ἑνὸς μόνοι χοροῦ, τοῦ χοροῦ ἢ μᾶλλον τοῦ συρτοῦ τῶν Νεκρῶν . . .

Τὸν δαιμόνιον τοῦτον χορὸν παρίσται μία εἰκὼν τοῦ Οὐλείου, εὐρισκομένη εἰς τι τῆς Ἐλουητίας μοναστηρίου :

Ὡς εἴπομεν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, οὕτω καὶ ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ πάντες χορεύουσι· ὁ χορὸς εἶναι ἀτελεύτητος τις συρτός, ὃν σύρει ὁ Θάνατος. Καὶ ἄλλος μὲν τῶν χορευτῶν πηδᾷ περισσότερο, ἐνθουσιαστικώτερον, ἄλλος δὲ ραθύμως κινεῖται, πλὴν πάντες χορεύουσι, καὶ πάντοτε ὁ θάνατος εἶναι ὁ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ· τίνας δὲ εἰδὼν οἱ πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας χορεύεται οὗτοι :

Οἱ σήμερον ἀποθνήσκοντες, οἱ αὔριον, οἱ μεθαύριον ἀποθνούμενοι. Ἐγεννήθη τέκνον προφιλές, ἀγαθὸν τὸ χάσμα τῆς μητρὸς του, μ' ἔλας τὰς ὠδύνας τοῦ τοκετοῦ· ἀλλὰ τὸ βρέφος τοῦτο νομίζετε, ὅτι ἐγεννήθη ; Ὅχι, εἰσῆλθεν εἰς τὸν μέγαν ἐκεῖνον κύκλον τοῦ συρτοῦ, ὅστις διέρχεται τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς μῆδ' ἀβύσσου μέχρι τῆς ἄλλης, ἀπὸ τῆς ἀβύσσου, ἧτις προηγείται τῆς ζωῆς εἰς τὴν ἀβύσσον τὴν μετὰ θάνατον, κύκλον ἀπέραντον, ἀεικίνητον, περιδινόμενον, συσπειρούμενον, χωρὶς νὰ δύνηται οὐδεὶς ν' ἀποφύγη, ὅντινα καὶ ἂν πράξῃ ἐλιγμόν, ἀφ' ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἀντιληφθῇ διερχόμενος, τὴν ἀδυσώπητον καὶ τρομερὰν ὁρμὴν, τὴν ἐντυπουμένην ὑπὸ τοῦ χορηγέτου.

Τοιαυτὴ εἶναι ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ καὶ ἀλλόκοτος ποίησις, ἐν ἣ τσοσῦτον τρομερὰ ἐξεικονίζεται ἡ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, διότι εἰς τὸν κύκλον τοῦ χοροῦ τούτου συγχορεύουσι καὶ βασιλεῖς καὶ μεγιστάνες, καὶ ἱερωμένοι, καὶ σοφοί, καὶ ὠραῖται, καὶ νέοι, καὶ πάντες διὰ τῆς ἀβύσσου τοῦ θανάτου διαπορεύονται .

Ὅταν δὲ διαλογισθῶμεν ὅτι καθ' ἕναστον δευτέρον λεπτόν εισέρχεται εἰς τὴν ἀπέραντον ταύτην ἄλυσσον εἰς ἄνθρωπον, ἐκάστην δὲ ὥραν 3600, ἐκάστην δὲ ἡμέραν 86,400, ἴτοι ὑπὲρ τὰ 30 ἑκατομῦρια κατ' ἔτος, τὰ 45 γεννώμενα, καὶ τὰ 15 θνήσκοντα, τότε δὴ τότε κατανοοῦμεν τὸ μεγαλεῖον τοῦ χοροῦ τούτου . . .

Λήξαντος τοῦ ἔτους, χρεωστοῦμεν ἡμεῖς, καθὼ ἱστορικοὶ τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν τῆς ἀνθρωπότητος ν' ἀνακεφαλαιώσωμεν τὰ διάφορα κατὰ τὴν διάρκειάν του συμβάντα, ἀλλὰ πρὸς τι ἡ ματαιοπονία αὕτη ;

Τὸ ἄρι λῆξαν ἔτος, περὶ οὗ τσοσάται ἐγένοντο θαυμάσια, ἀλλὰ ψευδεῖς, ὡς πάντοτε προφητεία, ἢν ἡ ἐντελής ἄρνησις, οὕτως εἰπεῖν, τῶν δύο προγενεστέρων. Ὅτι κατέστρεψαν ἐκεῖνα, ἐπαγγέλειρεν αὐτό, ὅτι ἐπλασαν ἐκεῖνα, κατέστρεψεν αὐτό. Ἰδοὺ ἅπανα ἡ τοῦ ἔτους 1850 ἱστορία.

Ἡ δημοκρατία, ἧτις καταιγίδος δίκην ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, ὡς καταιγὶς διεσκηδάσθη, καὶ ἀνέλαμψε φαεινὴ καὶ ζωηφόρος ὁ ἥλιος τῶν μοναρχιῶν.

Ἡ ἔλευθερία, ἡ ἰσότης, ἡ τῶν κοινωνιστῶν ἐνοσῦμεν, διελύθη ὡς ὄνειρόν τι τρομερόν, καὶ οἱ σοβαροὶ νέες καὶ φίλοι τῆς τάξεως μειδιῶσιν ἀκούοντες προφερόμενον καὶ τὸ ὄνομά της! Μωρὸς θεωρεῖται καὶ εἶναι ὁ φρονῶν ὅτι καλὸν ἢ ἔλευθερία, ὅτι ἅγιον ἢ ἰσότης ἢ ἐν πάσι

καὶ πάντοτε ἀπράγματοποιήτος, καὶ διὰ τοῦτο σχεδὸν κατηργήθη ἐν Εὐρώπῃ, μόνον δὲ παρεπιδήμητ' ἐν τῇ καὶ ἄλλοτε πατριδί αὐτῆς, τῇ φιλιτάτῃ Ἑλλάδι.

Ἴδετε ποτε πυρκαϊὰν τρομερὰν, ἀντανακλῶσαν τὰς ἀπαισίους λάμψεις τῆς ἀπὸ περάτων ἔως περάτων, τοξεύουσαν πυρὸς γλώσσας μέχρις οὐρανοῦ καὶ ἀπειλοῦσαν παγκόσμιον καταστροφὴν, . . . ἀλλὰ τῶν σκαπανέων καὶ τῶν ἀντιστῶν αἱ προσπάθειαι κατασθενούσιν αὐτὴν, καὶ δὲν μένουσιν ἐπὶ τέλους εἰμὴ ἄμορφα ἐρείπια καὶ μέλας καπνός . . .

Εἰς τὸν γενικὸν δὲ τοῦτον καλῶδονα καὶ καταποντισμὸν ὄλων τῶν μύθων τούτων καὶ τῶν πλασματῶν, ἐν μόνον ἐπέπλευσε καὶ διεσώθη, ἡ γυναικεία ἀίρεσις τῶν πολιτικῶν ἢ ἐλευθέρων γυναικῶν, τὴν ὁποίαν οἱ πονηροὶ ἄνδρες ἀφίνοσι νὰ κινήται, διότι τὴν θεωροῦσι λίαν ἀβλαβὴ καὶ ἄκακον. Ἐντοῦθα δὲν ἐνοσῦμεν παντελῶς ὅτι εἰς τὴν αἴρεσιν ταύτην ἀνήκουσιν καὶ Ἑλληνίδες, αἵτινες δὲν πολυπραγμονοῦσι, δὲν ζητοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἰσότητα, περιορίζονται μόνον εἰς τὰ οἰκιακά των, δὲν κἀθηναι εἰς τὰ παράθυρα ἢ τὰ πρόθυρά των, ὡς καθηγόρησεν αὐτὰς ἡ δαιμονία Βελτζιγίτζο, βαδίζουσι ὀπισθεν τῶν συζύγων των, πρὸς εὖς εἶναι πάντοτε ἀφωσιωμένοι, αἱ ἄγευσαι πολιτισμοῦ· καὶ ἀγνοοῦσι τίς ὁ Διστζ καὶ ἡ Δινδ, ἡ ἀναστατώσα καὶ αὐτοὺς τοὺς ψυχροὺς καὶ σοβαροὺς Ἀγγλαμερικανούς. Ὅσακις ὠμιλήσαμεν περὶ γυναικὸς, καὶ τοῦτο ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον νὰ πράξωμεν πολλάκις, διότι τὴν γυναικᾶ — ἀδύνατον, τρυφερὰν, γλυκείαν ὡς εἶναι, θεωροῦμεν τὴν κορωνίδα τῶν πλασματῶν τοῦ δημιουργοῦ, τὸ ἀγλαίσμα τῆς δημιουργίας του, ἐξηρέσαμεν πάντοτε ὄχι ὁμῶς καὶ τῆς τελευταίας ταύτης ἰδιότητος, ἐξηρέσαμεν πάντοτε τὰς ἀναγνώστριάς μας, τὰς γνωρίμους των, καὶ τὰς γνωρίμους τῶν γνωρίμων των, καὶ ἐν ἐνὶ πάσας τὰς Ἑλληνίδας. Δίδομεν δὲ τὴν ἐξήγησιν ταύτην, διότι δὲν θέλομεν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τοῦ νέου ἔτους νὰ μᾶς μέμφωνται τὰ χαρίεντα χεῖλη των, νὰ μᾶς ἐπιβαρύνωσιν αἰδράϊ των, . . . ἐξεθέσαμεν ἐπίσης εἰς τὰ πτερόεντα ταῦτα ἔπη ἐνίοτε καὶ ἀνέχδοτά τινα τοῦ πραγματικοῦ βίου, συμβάντα ληφθέντα, ὄχι εἰς τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιούσιον ζωὴν, ἅτινα εἰς σεμνοτύφους τινος τοῦ ἀνδρικοῦ φύλλου, διότι αἱ γυναῖκες ἔχουσι πλείοτερον πνεῦμα ἢ ὥστε νὰ μὴ ἐνοσῦμι τίς ἡ ἠθικὴ, διδακτικὴ καὶ τὴν τέρψιν συνάμα ἀφορῶσα τάξις τῶν λόγων μας, εἰς σεμνοτύφους τινος, λέγομεν, ἐφάνησαν δεινὰ, ἐσκανδαλίσαν τὰς ἀγνάς ἀκοάς των, καὶ ἔφεραν τὸ ἐρύθιμα τῆς αἰδοῦς εἰς τὰς γενειώσας παρειάς των . . . τῶν ἀθῶων . . . θέλομεν γράφει δι' αὐτοὺς τοῦ λοιποῦ συναξάρια καὶ μνηναῖα καὶ Ἄνθος Χαρίτων.

Γνωστόν, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἔξορίᾳ, ναί, ἐν τῇ ἔξορίᾳ ὁ κραταῖος Βασιλεὺς τῶν Γάλλων Λουδοβίκος Φίλιππος. Βίος διδακτικώτερος, ἐνδοξότερος, ταπεινότερος, παρουσιάζων περισσώτερας πτριπετείας δυστυχημάτων καὶ δόξης, ἄλλου ἡγεμόνος οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιώτου δυσκόλως ἀπαντάται. Υἱὸς τοῦ Φιλίππου δευτοῦ τῆς Αὐρηλίας (Ὁρλεάν) ὀνομασθέντος κατὰ τὴν πρώτην Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, Φίλιππος Ἰσὸς τῆς ε, καὶ δόντος ψῆφον κατὰ τοῦ ἐξεδέλου του, τοῦ δυστυχικοῦ Λουδοβίκου ἰς τὸ νέος δολεῖ τοῦ Ὁρλεάν, ἠκολούθησε τὸν πολιτικὸν δρόμον τοῦ πατρός του καὶ τατεγράφη μέλος τῶν Ἰακοβίνων. Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἠττομολῆσε πρὸς τοὺς Αὐστριακοὺς μετὰ τοῦ στρατηγοῦ του Διουμουριεῖ, εὐρέθη προγεγραμμένος, ἐγκατα-

λαλειμένος, βίον ἀλίτου διάγων, ἄνευ ὀβολοῦ, ἄνευ σπρηρίγματος. Τοιοῦτος λοιπὸν ὢν, πλανᾶται ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν, ἐπαγγέλλεται τὸν διδάσκαλον ἐν Ἑλβετίᾳ, ἵνα πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, διώκεται ἐκείθεν καὶ περιφέρεται ἐν Γερμανίᾳ, Δανίᾳ, Νορβηγίᾳ, Φιλλανδίᾳ καὶ ἀναγκάζεται ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Ναπολέοντος, νὰ φύγῃ εἰς Ἀμερικὴν. Ἐπανέρχεται εἰς Γαλλίαν μετὰ τὴν παλινόρθωτον βασιλείαν, ἰδιοτεύει καὶ τότε, διώκεται τοῦ θρόνου Κάρολος ὁ 1'. διὰ τῆς Ἰουλιανῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὁ πλάνης εὗτος ἡγεμῶν ἐκλέγεται βασιλεὺς τῶν Γάλλων. Δεῖκα καὶ ἄκτῳ ἔτη βασιλεύει καὶ προετοιμάζει διαδοχὴν πολυμελῆ καὶ ἐνδοξον εἰς τὴν δυναστείαν του, ὅτε ἐκρήγνυται αἰφνης ἡ ἐπανάστασις τοῦ Φεβρουαρίου, ἐκπίπτει τοῦ θρόνου, καὶ φεύγει ἄγνωστος καὶ προγεγραμμένος πάλιν εἰς ξένην γῆν, τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου καὶ καταλύει τὸν βίον.

Τὸν πατέρα παρηκολούθησεν εἰς τὸν τάφον μετ' οὐ πολλῆ καὶ τῆς θυγατρὸς του, ἡ βασίλισσα τῶν Βελγίων, χαριτέβριτος καὶ ἐνάρετος γυνή, χρηστή δὲ βασιλίς.

συμβούλου ὑπὲρ ἐνὸς δυστυχοῦς ἐργάτου, μόνου πολυαριθμοῦ οἰκογενείας σπρηρίγματος. ὅστις εἶχε καταδικασθῆν εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν διὰ πλημέλημά τι πράχθῆν ὑπ' αὐτοῦ ἐν ὥρᾳ μέθης. Ἡ ἡγεμονίς ἐνεδύετο πρὸς δημοσίαν τινα τελετήν. . . ἀλλ' ἄμα μαθοῦσα ταῦτα, ῥίπτει τοὺς κόσμους αὐτῆς, τοὺς ἀδάμαντας, τὰς ταινίας, ἀπολύει τὰς κυρίας τῆς τιμῆς καὶ τρέχει εἰς τὰ δωμάτια τοῦ βσιλιέως. Οὗτος εἶχεν ἐξέλθῃ ἡ βασίλισσα τρέχει εἰς ἐντάμιον του, διέρχεται δις τὴν πόλιν, τὸν ἀπαντᾷ τέλος καὶ ἐναγκαλιζομένη τὰ γόνατά του, κατορθώνει νὰ λάβῃ τὴν χάριν τοῦ δυστυχοῦς, τὴν ὁποίαν τοῦ στέλλει διὰ τινος ἀξιοματικοῦ ἐπανερχομένη δὲ ὀλίγον βραδέως ἐν μέσῳ τῶν αὐλικῶν τῆς, λέγει αὐτοῖς μετὰ μετριοφροσύνης, — Ζητῶ συγγνώμην, ἠθέλησα νὰ ἐορτάσω δύο ἐορτὰς ἀντὶ μιᾶς. » Διὰ τοῦτο ἀποθανοῦσα ἐθρήνησεν ὀλόκληρον τὸ Βέλγιον, 200 δὲ χιλιάδες λαοῦ συνάδουσιν τὸ λείψανόν τῆς εἰς τὸν τάφον.

Ἐξοχος ἐπίσης ἦτο ἡ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς ἀρωσιώ-

Ἡ Λεοίχα Θηρεσία διεκρίνετο πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀνεξάντλητον αὐτῆς φιλελεημοσύνην, κυριωτέραν ἔχουσα ἀγχολίαν τοῦ βίου τῆς πῶς νὰ παρηγορῇ τοὺς δυστυχούσας, πῶς ν' ἀνακουφίῃ τοὺς πένητας.

Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων ἀγαθοεργημάτων τῆς ἀνασέρομεν τὸ ἔξῃς. Ἡμέραν τινα, κυρία τῆς τιμῆς ἐγχειρίζει εἰς τὴν βασιλίτσαν ἀναφορὰν δημοτικῶν τινος

σις. Τὸ μόνον δὲ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ τύχῃ παρὰ τῆς τρυφερᾶς ἀρωσιώσεως τῆς συζύγου του, ἦτο τὸ νὰ μὴν τὸν περιμένη εἰς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, διότι οὐδέποτε ὁ βασιλεὺς ἠδυνήθη νὰ ἦναι ἀκριβῆς κατὰ τοῦτο, οὐδ' ἡ σύζυγός του ἠθέλησε ποτὲ νὰ πεισθῇ ὥστε νὰ γεῖται ἀνευ αὐτοῦ.

Ἡ Λεοπέλδος ἐξῆπ' ἄ- πρώτῃ, ὡς ἐξῆπ' καὶ ἡ βασι-

λίσσα, και ὅτε ἔμενον εἰς Λέκεν, ἐξήρχετο ἑριππος ἀπὸ τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς ὥρας. Ἦρχετο εἰς τὴν πρωτεύουσάν περαιῶν τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους, ἐπέστρεφεν εἰς Λέκεν, ἔπει ἀγγλικὸς ἵππος περιέμενον αὐτὸν και εὐεθύς ἐξήρχετο με ἔνδυμασίαν σουάθως κυνηγοῦ νὰ περιτρέξῃ τὴν ἐξοχὴν ἀσκόπως. Τσαθὴν δὲ εἶναι ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὴν μοναλίαν και ἡ κλίσις του πρὸς τὸ βεμβάζειν, ὥστε ὁ μεγαλύτερος πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ τρέξῃ τις εἰς προὔπαντήσιν του, ἀλλὰ μάλλον νὰ μακρυνθῇ, ὅταν πλησιαίῃ.

Κατὰ τινα τελευταίαν εἰς Ἑλβετίαν περιοδείαν του, ἰστάμενος εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ξενοδοχείου, ὅτε ἡ ῥοδοδάκτυλος ἤως ἐχρωμάτιζε τὰς χιονοσκεπεῖς τῶν Ἀλπεων κορυφὰς, ἐκινεῖτο, ὕψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς οὐρανὸν, και ἐπρόφερε λέξεις διακεκομμένας. Ὁ θαλαμηπὸλος τοῦ, ὅστις ἤκουσε ταῦτα εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, μεριμνῶν, διήνοιξε τὴν θύραν. Ὁ βασιλεὺς ἐκινεῖτο πάντοτε ἔμπροσθεν τοῦ ἀνεωγμένου παραθύρου φοβούμενος ἀπευκτατὸν τι, ὁ θαλαμηπὸλος ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ναί ! ἔλαθ, Γρένερ, ἐκφωνεῖ τότε ὁ βασιλεὺς, θλίβων τὰς χεῖράς του, ἔλαθ νὰ θυμάσαι μετ' ἐμοῦ τὴν μεγαλοπρεπή, τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἔγερσιν τῆς φύσεως.

Νομίζετε δὲ ὅτι ἡ τελειὴ τοῦ Φιλίππου και τῆς θυγατρὸς του, αἱ προεδρικαὶ παρηγήσεις και ἐπιθεωρήσεις τοῦ Λουδοβίκου Ναπολέοντος, τὰ πράγματα και αἱ περιπλοκαὶ τῆς Γερμανίας, ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς δυστυχῆς Ἑλλάδος ὑφ' ὀλοκλήρου ἀγγλικῆς σιόλου κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους, ὁ καταστρεπτικὸς παρελθὸν χειμῶν, και ὅσα ἄλλα μεγάλα ἢ δυστυχῆ γεγονότα, νομίζετε ὅτι ταῦτα ἀπησχόλησαν κυρίως τὰ πνεύματα ἐν Βυρῶπῃ, Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ και Ἀμερικῇ ; Παντάπασι. Ταῦτα πάντα ἅμα τετελεσμένα, ἔλησανονόητο.

Ἐν Βυρῶπῃ ἐδρῆθησαν και ἐγράφησαν ὅσα οὐδὲ περιῶν ὁμοῦ τῶν ἀντικειμένων τούτων, περὶ τοῦ δωρηθέντος εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπὸ τοῦ Ἀντιβασιλείως τῆς Αἰγύπτου Ἰπποποτάμου, ὃν προὔπνηθησαν ἀποδιδομένοι 200 χιλιάδες λαοῦ, περὶ τῆς Χελῶνης τῆς βασιλίσσης, περὶ τοῦ πρίγκιπος Ζούγκ-Βαχαδούρ-Κονδούρ-Ρανατζᾶ, πρωθυπουργοῦ, ἀρχιστρατήγου και πρέσβους τοῦ Ἀυτοκράτορος τοῦ Ναπὸλ ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἡ ἔνδυμασία αὐτοῦ ἦτο περικόσμητος ἀπὸ ἀδάμαντας, τὰ δὲ προσσερθέντα εἰς τὴν βασιλίτσαν Βικτωρίαν δῶρα ἐτιμῶντο πολλῶν ἑκατομμυρίων.

Ἐλθὼν εἰς Παρισίους ἐθαύμασε μὲν τὰ ἐξίσια τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης, ἀλλ' ἐπρέλλανον κυρίως αὐτὸν αἱ χορευτρίαι τοῦ θεάτρου ! Οἱ πονηροὶ ἐν τούτοις Γάλλοι τῷ ἐπόλουν ἐν ὧν ἀντὶ δέκα φράγκων, ἐνῶ ἡμεῖς μίαν δραχμὴν τὸ πολὺ ἐπωλοῦσαμεν τὸ ὧν εἰς τοὺς ἐν Σαλαμίην παρεπιδημούντας Ἀγγλοὺς, ὅτε πραγματικῶς τὰ ὧν ἐτιμῶντο 20 λεπτῶν.

Εἰς Ἀμερικὴν δὲ ἔορσεν ἀληθῆ ἀναστάσιον ἡ τραγωδίστρια Jenny Lind, ἡ ἀηδὼν τῆς Σουηδίας, ὡς ἀπεκάλεσαν αὐτὴν οἱ Ἀγγλαμερικανοί.

Ἐργολάβος τις τὴν ἐσυμφώνησε διὰ 18 μῆνας ἵνα δώσῃ 150 παραστάσεις, μετὰ προκαταβολὴν μισθοῦ 750, 000 φράγκων, μετὰ εἰς τὸ ἐν πέμπτῳ τῶν κερδῶν, ἐν ἀνθρώποιον εἰς τὴν διάθεσιν τῆς, παλαίον διὰ κακοκίαν, ἀμαξίαν ἡγεμονικὴν, δεκαεπτὰ θεράποντας, και ἐπίκουσαν τράπεζαν δι' εἴκοσι και πέντε ὁμοτραπέζων.

Ἀλλὰ τίς εἶναι ἡ Ζ ἐ ν ἡ Λ ἰ ν δ αὐτῆ ; θυγάτηρ διδασκάλου τινος κορασίον εἰς Στοκχόλμην, γεννηθεῖσα ἐν ἔτει 1820. Ἀλλὰ διδαχθεῖσα τὴν μουσικὴν και

τὸ ἄσμα εἰς τὸ μουσικὸν σχολεῖον τῆς πόλεως τῆς, διεκρίθη μετρίως κατ' ἀρχάς, εἰς Παρισίους μὲν βραδουργηθεῖσα ὑπὸ τινος ὁμοτέχνου τῆς, τῆς Κ. Στόλτς, ἀποκτήσασα δ' ἀκολούθως φήμην μεγίστην και θριάμβους μοναδικῶς εἰς Βερολίον, Βιέννην, και Λονδίνον. Τοὺς Παρισίους τοὺς ἀπέχθηται τριμερᾶ, και ὁσάκις μεταθῆ αὐτοῦ, ὡς νὰ λέγῃ εἰς τοὺς δυστυχεῖς Γάλλους, αἰδοῦ ἐγὼ, βλέπετέ με, θαυμάζετέ με, ἀλλὰ δὲν θέλετε με ἀκούσει. » Χωρὶς νὰ ἦναι ἐντελῶς ὡραία ἔχει ὅμως πολλὴν γλυκύτητα, πολὺ θέλγητρον εἰς τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς, και τὴν ξανθὴν και ἀφθονον κόμην τῆς. Τέλος ἡ φυσικογνωμία τῆς, ἡ τέχνη τῆς, ὁ χαρακτήρ τῆς, ἡ φωνὴ τῆς αὐτῆ ἔχουσιν ἰδιαιτῶν και μοναδικῶν. Συγγινεῖ, ἐνθουσιάζει τοὺς ἀκούοντας και βλέποντας χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ ἐννοῶσι τὸ διατί. Ἐχει δὲ ἡ κόρη αὐτῆ, ἡ ἀγνή μείνισα πάντοτε, και πολλὰ ἀ γ υ ρ τ ε ἰ α ν. Ὅταν τὴν χειροκροτοῦν, κλαίει, φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς και πέμπει εἰς τοὺς θεατὰς τῆς πλατείας φιλήματα παιδικά. . . .

Ἀλλ' ἡ ἀ η θ ὶ ὦ ν αὐτῆ, και τοὶ γνωρίζουσα ὡς τραπεζίτης τὰ συμφέροντά τῆς, εἶναι, ὡς οὐδεὶς ἄλλος μεγιστάν ἢ βασιλεὺς, μεγαλόδωρος. Εἰς Νεσβόρανον, ὅπου ἕκαστον εἰσητήριον τῶν μουσικῶν συμφωνιῶν ἐπωλήθη μέχρι τῶν 225 ταλλήρων, ἦτοι 1250 δραχμῶν, και αἱ εἰσπράξεις ἑκάστης ἑσπέρας ἀνέβησαν εἰς 25,000, δηλαδὴ 150,000 δραχμῶν ! ὅπου ὁ λαὸς μὴ δυνάμενος νὰ παρευρεθῆ οὐσῶμος εἰς τὰς παραστάσεις δι' ἔλλειψιν τοσοῦτων ταλλήρων και τόπου χορηγικοῦ 200 χιλ. ψυχῶν, ἔθραυσε τὸ θεάτρον, ἡ τραγωδίστρια ἤρσσε 10,000 ταλλήρων πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν ! Πανταχοῦ δὲ, ὅπου ὁ χρυσοὺς χύνεται ἀπειθῶς οὕτως πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, προικοδοτεῖ πλουσίως τὰ νοσοκομεῖα, τὰ σχολεῖα, τὰς νηπιακὰς γὰ τνας (crèches).

Ὁ τραπεζίτης, ὁ ἔμπροσς, ὁ ἐργολάβος, οἱ κερδίζοντες καθ' ἕκαστον ἔτος ἑκατομμύρια ἀνευ τινος κόπου, ἐπραξάν ποτε, πράττουσι, θέλουσιν πράξει τοιαῦτα γενναῖα φιλοδωρήματα ; Ἰδοῦ λοιπὸν ἡ γυνὴ γενναιοτέρα, φιλανθρωποτέρα, εὐγενεσττέρα τοῦ ἀνδρὸς, ὡς πάντοτε διισχυρίσθημεν.

Ἰκανὰ ἤδη τοσαῦτα περὶ τῶν θαυμασιῶν τοῦ λήξαντος ἔτους. . . .

— Καὶ δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα ; ἤθελε μ' ἐρωτήσῃ πονηρὸς τις και πολυειδήμων ἀναγνώστης.

— Ὑπάρχουσιν, ἀποκρίνομαι, και πολλὰ τούτων θαυμασιώτερα, ἀλλ' ἡ Μοῦσα ἐπιφλοῦται ταῦτα διὰ τὸν προσεχῆ μῆνα, πρὸς νεὰν εὐαρέστησιν και τέρψιν τῶν εὐμενῶν ἀναγνωστῶν τῆς.

Εἶναι δὲ ταῦτα, τὰ μέλλοντα θεατρικὰ μας, τὰ περὶ τοῦ σ υ μ π α θ η τ ι κ ο ὕ π η λ ε γ ρ α φ ο υ, ἐκτελουμένου διὰ τῶν καλλιῶν και καταργούντος πᾶσαν ἀπόφασιν τόπων, διάρκειαν χρόνου, πᾶν μυστήριον τῶν κερδῶν εἶναι τὰ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς ἀεροπορίας, οὐχ ἢ βεβαίως τοῦ Πετιέου, ἀλλὰ τοῦ Ποιτεβίνου, ζευγνύοντος ἵππου, ἡ ταύρους εἰς τὸ ἀερόστατόν του, προσαρτώντος εἰς τὸ πλοαίριόν του και εἰς τοὺς ἀέρας αἰωρουμένου, νύμφας ἱπποκόμους, με πτέρυγας ἐρώτων ἐπὶ τῶν ὤμων, με στεφάνους ἀνθέων εἰς τὰς χεῖράς των, μ' ἐσθῆτα διαφανῆ και ἐλαφρὰν ὡς ὁ ἀνεμος, κ ὀ ρ α ς δ ἔ τ ο ὕ ἀ ἔ ρ ο ς ἐπικαλουμένης.

Ὁ σ υ μ π α θ η τ ι κ ὸ ς τ η λ ἔ γ ρ α φ ο ς, τὸν

ὅποιον πρῶτοι ἡμεῖς ἀνηγγείλαμεν εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸν ὅποιον τοσοῦτον ἐνέπικξαν καὶ ἀρχὰς πρῶτοι αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, εἶναι ἐγγύς· ἢ ἀποδειχθῆ ἀληθῆς. Ἐφημερίδες τῶν Περσιῶν ἐδημοσιεύσαν ἐκτεταμένην διατριβὴν τοῦ Κ. Ἀλιξ, ὅστις ἐκθέτει ἀκριβῶς τὰ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης, καὶ δὲν φαίνεται ὁ ἀνθρώπος τοσοῦτον ἀγύρτης, ὥστε νὰ γράψῃ σοβαρῶς σωρὸν ψευδολογιῶν, τὰς ὁποίας ἀνεγνώστην δλη ἡ γῆ. Ὁ βραδύνει ἴσως εἰσέτι ἡ τελειοποιήσις τῆς ἐφευρέσεως, ἀλλὰ τὰ ἀποτελεσματικά τῆς εἶναι ἤδη κεκτημένα καὶ ἀλάθηστα.

Ὁ πρῶτος, ἐνεργὸς τῆς ἀνταποκρίσεως ταύτης εἶναι ὁ ἠλεκτρισμὸς, ἡ μαγνητικὴ συμπαθεία, εἰς ἣν αἱ τὸ εἰπόμεν ἐν παρόδῳ, ὑπῆκουσι πάντα εἰς τὸν ὑλιχὸν καὶ ἥλικὸν κόσμον, διότι τις ἄλλη ἢ μυστηριώδης ἐκείνῃ αἰτία τῶν συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; τίς ἄλλη ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, αἰφνηδίου πολλῆς, διακαοῦς, καὶ ἀκολούθως τῆς διαρρήξεώς του, ἣτις ἐτάραξεν, ἔθυσεν καὶ ἀπώλεσεν τοσοῦτους, διότι διεσπάθη ἡ μαγνητικὴ ἰσορροπία, ἣτις φαίνεται ἤδη οὕσα οὐσιώδης τῆς ὑπάρξεώς μας στοιχεῖον! Ἀλλὰ τὴν νέαν ταύτην περὶ τοῦ προκειμένου θεωρίαν μας θέλωμεν ἐκθέσει ἰσως ἀκολούθως, ἀν τὸ ζητήσωσιν αἱ ἀναγνώστριάς μας, ἣδη δὲ λέγομεν ὅτι ὅλα τὰ θαύματα ταῦτα ἐπέτυχον εἰ ἐφευρέται ΚΚ· Μ π ε ν ο υ ἂ καὶ Μ π ι ἂ διὰ τῶν κόχλων ἢ κοχλιῶν (σαλιάγκων escargot, colimaçon.) Τινὲς αὐτῶν ἔχουσι τὴν ιδιότητα, ἀφοῦ συζευχθῶσι, νὰ ἐνεργῶσιν ἀκατάπαυστον ἐπ' ἀλλήλους ἐπιβροχὴν μαγνητικὴν, εἰς ὅποιανδήποτε ἀπόστασιν καὶ ἀν εὐρεθῶσιν, ἔστω καὶ ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀμερικὴν! Διὰ μικρᾶς δὲ τινος μηχανῆς τῶν ἐφευρετῶν δύναται τις νὰ μεταχειρισθῆ αὐτοὺς ὡς τὰ τῆς ἠλεκτρικῆς μεθόδου σύρματα· ἐπομένως θέλει εἶσθαι δυνατόν ν' ἀνταποκρίνεται ὁ φίλος μετὰ τοῦ φίλου εἰς ὅποιανδήποτε ἀπόστασιν, νὰ κοινοποιῇ τὴν ἰδέαν του, καὶ πῶς: με τάχος ἀστραπῆς! εἰς πολλὰ συγχρόνως άτομα, εὐρισκόμενα τὸ μὲν εἰς ἄρκτον, τὸ δὲ εἰς μετημβρίαν, τὸ δὲ εἰς ἀνατολᾶς, τὸ δὲ εἰς ὄσιν ... Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδικούμενοι καὶ κατεργεμένοι ἔρασταί, ὅποια δὲ αὐτοὺς πρόνοια! ἔχοντες τὴν μικρὰν αὐτὴν π υ ξ ῖ θ α (boussole), διότι τοιοῦτον σχῆμα μέγεθος ἔχει ἡ μηχανή, εἰς τὸν κῶλον των, ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν των, θέλουσι δύνασθαι ν' ἀντιπέμψωσι τὰς ἰδέας των, τὰ αἰσθημάτα των, τοὺς στεναγμοὺς των αὐτοὺς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ ὥραν, λάθρα τοῦ κόσμου ὅλου!

Ἐν ἐνὶ δὲ ἡ ἐφεύρεσις αὕτη, πραγματοποιουμένη, θέλει καταστήσει ἀληθῆ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀδελφοὶ ἐστέ.

Εἰς τὴν ἀτελεῆ βεβαίως ταύτην εἰκόνα τοῦ παρελθόντος ἔτους, παρὰ τὰ σπουδαῖα καὶ σοδερὰ ὑπάρχοντα πολλά τὰ ἀστεία καὶ παραδόξα, παρὰ τὰ ἱλαρὰ καὶ εὐάρεστα, πολλὰ τὰ τρομερὰ καὶ λυπηρὰ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὁ βίος καὶ τὰ συμβάντα τὰ ἀνθρώπινα· σύμμιχτον τι κοῖ ἀποφύλιον καὶ γελῶσιον τέρας, ὅπου τὸ μεθίαιμα καὶ ἡ χαρὰ στιγμιαία, ὅπου διαρκῆς ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀλγηδὼν, ὅπου ἡ ἀρετὴ — ψεῦδος, ἀλγῆσις δὲ — ἡ ἀδολότης καὶ ἡ πονηρία!

Ἀλλὰ τελεόδομεν. Δὲν θέλωμεν νὰ ἐπιφέρωμεν τὸ λογικὸν καὶ θλιβερὸν συμπέρασμα τῶν ὄσων ἢ πτέρυξ τῶν ἐπιῶν μας τούτων τῶν πτεροέντων ἐπέψυσε, καὶ λέγομεν, πρὸς παρηγορίαν τῶν θαλιμμένων, οὗς ἕκατος ἡμῶν ὄφραϊκε νὰ συμπιθῆ. τοὺς ἐξῆς στίχους τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ Γέτη ἐκ τοῦ Βι λ ι ε λ μ ο υ Μείστερ. (*)

Ὅστις δὲν ἔφαγε ποτὲ τὸν ἄρτον του θακρῶν,
Ὅστις δὲν ἔμειν ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς κλίνης του θρηνῶν,
Καὶ δὲν ἤρθανθῆ θλίψων τοὺς σπαραγμοὺς ἀγρίων.
Ἐκεῖνος δὲν ἐγνώρισεν τί ἦν ἔλπις εἰς οὐρανόν.
Ναὶ! ὁ πῶν ἐνταῦθα μέχρι τρυγᾶς τῆς; θλίψεως-
τὸ πικρὸν ποτήριον, στρέρει τὰ βλεμμάτα εἰς οὐρανόν καὶ ἐκεῖθεν ἐλπίζει τὴν παρηγορίαν καὶ ἀπαλλαγὴν του.

Ἀητηνοῦμεν ἐν τούτοις ὅτι εἰσῆλθομεν εἰς τὸν Ἰανουάριον, τὸν μῆνα τοῦτον, τὸν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς παραφορᾶς. Ἰδοὺ ἡ ἀλληγορικὴ αὐτοῦ εἰκὼν φαίνεται ἐνταῦθα, καὶ τὸ ζῴδιον τοῦ Ὁ Ὑ δ ρ ο χ ὅ ο ς. Πολιδὸς καὶ δασὺς ὁ πώγων τοῦ μηνός, καὶ κατηρῆς ἡ ὄψις του, ἀλλ' ἡμεῖς τὸν ὑποδεχόμεθα ἄσμενοι, διότι αὐτὸς ἀνύψωσεν περίσῃ τὸ τεταπεινωμένον Ἑλληνικὸν φρόνημα καὶ ὄνομα, καὶ διότι ἐπανελθὼν εὔρε τὴν Ἑλλάδα ἀκμαίαν καὶ εὐημεροῦσαν, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε. Καλῶς ἦλθε λαιπὸν!

ΓΟΡΓΙΑΣ.

(*) Wer nicht sein Brod mit Thraenen ass. κτλ.